

Lad os nu et Dieblit gaa ud fra, at vi finde, at det er et tilſtrækkeligt Expedient for Konen, at hun kan anlægge et ſaadant Eſgemaal, ſaa opſtaar der den ſtore Vanſkelighed, at hun kan ikke ſelv anlægge Eſgemaal. Konen er ſom bekendt umyndig, Manden er Repraſentant for Fællesboet. Altsaa, naar vi komme paa det Punkt, at han har taget og ſolgt en af hendes ſelvhvervede Gjenſtaende, ſaa vil det korrekt talt være Mandens Sag at ſøge den tilbage fra Kjøberen. Det er Alt, hvad man opnaar (Munterhed). Sa ſaaledes forholder det ſig, thi Sagen er den, at vil man give Kvinden en ſaadant Naadighed eller Ret, maa man ſamtidig give hende en Myndighed til at kunne indtale ſin Ret. Men ſaaledes ſom Lovforſlaget foreligger for Dieblittet, komme vi til det Reſultat, at Manden ſkal ſøge den Symaffine tilbage, ſom har tilhørt Konen, og ſom han ſelv har ſolgt; ellers kan Konen ikke faae den igjen. Jeg hører nu ikke til dem, ſom ſige, at Jurister kunne bevise Alting; men jeg vil indrømme, at Jurister kunne i Reglen have et Svar paa rede Haand i en Diſkuſſion, og naar jeg nu her fremdrager denne Kurioſitet — eller jeg kunde bruge et ſtærkere Udtryk, — at Manden ſelv maa ſøge det Solgte tilbage, er jeg ganſte viſt forberedt paa at kunne faae det Svar: Ja, men naar Lovgivningen hjemler en Kone Ret til at anlægge et ſaadant Eſgemaal, maa der ogſaa kunne findes en Udvei, hvorved det bliver hende muligt. En ſaadant Udvei kunde jo tænkes at være den, at hun for et ſaadant Tilfælde ſik ſig en Bærg beſtittet af Dyrigheden, en ſaakaldet tutor in litem. Det er jo muligt; men altsaa have vi nu den Ret for Konen, at hun i det yderſte Tilfælde kan indgive et Andragende til Dyrigheden om at faae en Bærg beſtittet for ſaa at kunne faae Sag anlagt imod den, der har kjøbt Symaffinen. Det vil imidlertid koſte grumme mange Penge, og ſaa kan hun maatte til Syvende og ſidſt ikke præſtere Beviſet. Dette er et ſaa tarveligt Reſultat, at jeg tror, at Enhver vil indrømme, at det er Noget, der ikke kan gaa; men ſelv om det nu kunde gaa, have vi jo et Tilfælde tilbage, ſom jeg rent har glemt, og det er, hvad der navnlig er blevet fremhævet, at en Mand kommer hjem Lørdag Aften og er fuld og ſaa tager Konens Penge. Se, da yder Loven aldeles ingen Beſtyttelse, deſormedſt at Penge ikke kunne vindiceres. Konen kan flyde en hvid Pind efter Pengene; thi de kunne ikke vindiceres fra Værtshusholderen. Der have vi Udbyttet af Loven. Jeg for mit Vedkommende, ſom i min Embedsvirkſomhed har i praktiſt Henseende ſaa Meget at gjøre med ſaadanne Mennesker, vilde være i høj Grad ulykkelig, deſom jeg havde en ſaadant Lov for mig, og en ſtakkels Kone kom til mig og ſagde: „Nu er der jo kommet en ny Lov; hjælp mig nu ligeoverfor min Mand“, og jeg ſaa maatte ſvare: „Ja, De maa

gaa til en Prokurator osv. for at ſe at komme tilrette med det.“ Konen vilde jo tro, man gjorde Nar ad hende. Saaledes ſom Situationen nu er, er den jo ſat noget paa Spidsen, og jeg kan ikke negte mig fuldſtændig at tiltræde nogle Ytringer, ſom i den Henseende ere fremkomne i det andet Thing fra en høieret Høiſtretskaſſeffor og forhenværende Juſtizminiſter (Klein), hvis Mening jeg ſætter megen Pris paa, og hvis Udtaleſer jeg ogſaa antager Andre ville godkende. Han gif ganſte viſt ud fra, at der jo ikke kunde være nogen Tvivl om, at vi Alle ere fuldſtændig enige om, at der er noget høiſt Oprørende ved de mange Exempler, der forelige paa, at en Mand paa en brutal Maade misbruger ſin Stilling ligeoverfor ſin Huſtru og plyndrer hende — det er netop hans Ord — for hendes ſurt og moiſommeligt fortjente Penge. Selv de mange Mangler ved Lovforſlaget, i hvilket der ligger Tvivl og Marſager til Strid ſkulte i hver Linie, vil han endda lade gaa, men for ham er det væſentligſte Spørgsmaal det, om Lovforſlaget rammer det, man tilſigter, om man ikke ſnarere idſætter ſig for noget ganſte Andet, nemlig en Forværelſe af Tilſtanden. Han tilſpøiede, at Loven er, ſom bekendt, nærmest møntet paa de ulykkelige Ugteſtaber, og at ligeoverfor Mand af Vre behøves den ikke; men ſaa er det et Spørgsmaal, om denne Lov vil have allerſjerneste Betydning. Han sluttede med at ſige — og diſſe Ord gjør jeg til mine —: „Man vil berede Kvinden, den undertrykte Kvinde, en hel Del Skuffeſer. Hun vil gjennem dyrekjøbte Erfaringer faae at vide, at man har iſtedetfor Brød givet hende Sten ved dette Lovforſlag.“ Det er Stillingen for Dieblittet; men dette ſigte, at give Kvinden Sten iſtedetfor Brød, vil jeg ikke være med til, og jeg tør ſige, at man ikke derfor vil blive erklæret for en Modſtander af de Rettigheder, ſom det kunde være ønskeligt at yde Kvinden. Lvertimod, jeg paaſtaar, at, naar den Bevægelse, der nu er bleven reift, har ſat ſig lidt, vil det nok blive ſagt, at de, der vragede dette Lovforſlag for at ſe at faae noget Bedre i Stedet, ere bedre Venner af Kvinden end de, der vilde nøies med et ſaadant Forſlag. Billien hos os Alle kan være lige god, men jeg tror, at det er en Miſforſtaaelſe at ville nøies med dette. Sagen er nu bragt paa et ſaadant Punkt, at det forekommer mig, at der maa gjøres noget Aloorligt lige overfor diſſe Kvinder, hvis Forhaabninger vi nu paa forſtjellige Maader have vaakt, og at det ikke gjøres ved dette Lovforſlag, haaber jeg at have udtalt mig tilſtrækkelig tydeligt om, men det var derfor ønskeligt, om Sagen kunde komme frem paa en anden og mere fyldeſtigende Maade, end den nu foreligger, thi at gjøre om paa det, vi nu have, vil jo være for ſildigt. Jeg har derfor i Forening med 7 ærede Medlemmer betænkt at foreſlaa det høie Thing en Dagsorden. Jeg beber om Tillæbſe til at udtale et